

Arrest

nr. 140 702 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 25 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 30 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben de Wit-Russische nationaliteit.

Op 21 januari 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in en legden paspoorten voor met een visum, afgegeven door de Nederlandse ambassade te Moskou.

Op 6 februari 2009 vroeg België de overname aan de Nederlandse overheid.

Op 6 april 2009 aanvaardde Nederland de overname op grond van artikel 9, § 2 van de Europese verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Op 21 april 2009 nam de gemachtigde de beslissingen waarbij het verblijf werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en werden beide verzoekers van hun vrijheid beroofd met het oog op de overdracht aan Nederland. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 30 718 van 27 augustus 2009 verwierp de Raad het beroep.

Op 30 september 2009 en op 19 oktober 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 3 april 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond.

Op 4 mei 2012 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 9 mei 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard door de gemachtigde op 16 augustus 2012.

Op 31 mei 2012 trok de gemachtigde de voormelde beslissing van 3 april 2012 met betrekking tot de eerste medische regularisatieaanvraag en de bijlagen 13 van 4 mei 2012 in.

Op 24 augustus 2012 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 september 2009 en 19 oktober 2009, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 25 april 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 9 mei 2012 onontvankelijk.

Op 25 april 2013 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 juli 2013 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in, die voor het eerst de grond van de aanvraag betrof (bijlage 26, geen bijlage 26^{quinquies}).

Op 19 juli 2013 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 31 oktober 2013 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 november 2013 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Bij arrest nr. 118 939 van 14 februari 2014 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van 31 oktober 2013 van het CGVS.

Op 21 maart 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 juni 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 21 maart 2014, onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing.

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.03.2014 werd ingediend door : B., A. [...] B., V. [...]
en hun minderjarig kind: B., D., [...]
allen van nationaliteit: Wit-Rusland adres: [...]"

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkenen halen aan dat de ouders van verzoekster in België verblijven en leggen ter staving hun verblijfstitel voor. De advocaat vermeldt dat de ouders de Belgische nationaliteit bezitten, maar dit klopt niet, zij beschikken enkel over een onbeperkte verblijfsmachtiging. Zij wonen samen en betrokkenen zouden financieel volstrekt afhankelijk zijn van de ouders van verzoekster. Er wordt een arbeidsovereenkomst van mevrouw P. Y. voorgelegd en ook de vader van verzoekster zou tewerkgesteld zijn. Verzoekers tonen echter op geen enkele wijze aan waarom zij hun leven niet op zelfstandige wijze zouden kunnen heropbouwen in het land van herkomst. Zij tonen niet aan waarom zij er niet zouden kunnen werken om de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers, voor hun komst naar België, jarenlang perfect in staat waren om gescheiden van de ouders van mevrouw te leven. De vader van verzoekster verblijft sinds 2001 in België en haar moeder sinds 2003, terwijl betrokkenen zelf sinds december 2008 in België verblijven. Deze elementen kunnen bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

Betrokkenen menen dat zij de aanvraag in België mogen indienen, omdat zij onmiddellijk over huisvesting dienen te beschikken gelet op de aanwezigheid van een klein kind en dat deze niet aanwezig zou zijn in Wit-Rusland. Zij tonen echter niet aan waarom zij niet over huisvesting zouden kunnen beschikken in het land van herkomst. Bijgevolg kan de loutere verklaring dat er een gebrek aan huisvesting zou zijn in het land van herkomst niet weerhouden worden. Betrokkenen kunnen bovendien desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: Bijna elke migrant — zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten:

■ beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen
kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

De advocaat haalt aan dat de kinderen van verzoekers, adolescenten; hier volledig gevormd en opgegroeid zijn. Verzoekers hebben echter maar een kind, dat nog te jong is om al scholing gevolgd te hebben in België. Het ingeroepen argument is dan ook niet relevant voor hun situatie.

Betrokkenen verblijven sinds december 2008 in België en wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Zij dienden een asielaanvraag in op 21.01.2009 die afgesloten werd op 21.04.2009 met een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 10.07.2013 dienden zij een tweede asielaanvraag in die afgesloten werd op 14.02.2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk drie maanden voor de eerste asielprocedure en zeven maanden en vier dagen voor de tweede procedure was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De elementen met betrekking tot de integratie ~ namelijk dat betrokkenen zich geïntegreerd hebben - dat zij Nederlands geleerd hebben; dat zij hier sociale contacten hebben wat gestaafd wordt met steunbrieven; dat zij werkbereid zouden zijn en bij verschillende ondernemingen tewerkgesteld zouden kunnen worden; dat zij het inburgeringstraject zouden willen volgen; dat zij zouden deelnemen aan het parochiegebeuren in Sint-Niklaas - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en

9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Op 25 juni 2014 kregen verzoekers eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 juni 2014 kregen verzoekers eveneens een inreisverbod van 3 jaar.

2. Onderzoek van het beroep

In hun enig middel voeren verzoekers de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

Zij lichten hun enig middel toe als volgt:

"In de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis hebben verzoekers uitdrukkelijk om de toepassing van de Instructie dd. 19 juli 2009 verzocht.

Ter ondersteuning hebben zij gewezen op het uitdrukkelijk engagement van de Staatssecretaris om het afgesproken beleid verder uit te voeren en de criteria van de instructie te blijven toepassen.

Dit element wordt in de bestreden beslissing helemaal niet ontmoet; de Staatssecretaris neemt terzake geen standpunt in, doch beperkt zich enkel tot de overweging dat de Instructie werd vernietigd door de Raad van State. Deze vernietiging heeft echter niet voor gevolg dat deze criteria niet meer kunnen worden aangewend bij de beoordeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet.

De vernietiging heeft enkel voor gevolg dat de criteria niet langer bindend zijn.

De Staatssecretaris motiveert niet (minstens onvoldoende) waarom zij haar engagement om verder de criteria van de Instructie toe te passen, niet naleeft.

Waar de Staatssecretaris weigert deze criteria verder toe te passen, worden verzoekers geschonden in het gewettigd vertrouwen dat zij mochten hebben in de toepassing van de criteria.

De Staatssecretaris heeft immers bij verzoekers de wettige verwachting gecreëerd dat de criteria uit de Instructie verder zouden gehanteerd worden; inzoverre zij deze verwachting heeft gecreëerd, is zij uiteraard wél gehouden deze verwachting – welke zij zelf geschapen heeft – in te vullen en te eerbiedigen, en niet te handelen in strijd met deze gecreëerde verwachting.

Door eenvoudigweg te stellen dat deze criteria niet bindend zijn, schendt zij het vertrouwensbeginsel iuo. de materiële motiveringsverplichting."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, m.n. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)

§2 [...]"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers baseren zich in hun enig middel enkel op het feit dat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk hebben verzocht om de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en dat de gemachtigde hieromtrent onvoldoende zou gemotiveerd hebben. Ze zijn zich bewust van de vernietiging van de instructie maar hebben gewezen op het uitdrukkelijk engagement van de toenmalige staatssecretaris om de criteria van de instructie te blijven toepassen. Ze stippen aan dat de criteria niet langer bindend zijn, maar dat deze wel nog kunnen worden aangewend bij de beoordeling van de aanvragen. De gemachtigde zou bijgevolg onvoldoende hebben gemotiveerd waarom het engagement om de criteria van de instructie toe te passen, niet werd nageleefd nu hij enkel heeft gewezen op de vernietiging van de instructie. Nu de gemachtigde weigerde de criteria toe te passen, zouden verzoekers in hun gewettigd vertrouwen geschonden zijn.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Verzoekers gaan er in hun betoog vooreerst aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren. Verzoekers voeren dienaangaande immers een tegenstrijdig betoog. Ze stellen heel duidelijk zelf dat de criteria niet langer bindend zijn voor de gemachtigde, doch menen dat zij de toepassing van de criteria desondanks toch nog kunnen eisen, hetgeen erop neerkomt dat die criteria dus toch nog bindend zouden zijn voor de gemachtigde, *quod non*.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoekers er mochten van uitgaan dat indien hun aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat hun aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij menen dat verweerder onvoldoende gemotiveerd zou hebben door te verwijzen naar het feit dat verzoekers zich op de instructie van 19 juli 2009 hebben beroepen maar deze vernietigd werd door de Raad van State. Dit is op zich een afdoende motivering ook al werden in de praktijk verschillende jaren geleden verklaringen afgelegd waarbij een vertrouwen werd gewekt dat men de instructies nog zou toepassen. Er mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins verward worden met door verzoekers positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Verzoekers laten in hun enig middel de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid. Zij maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet correct zou zijn of dat verweerder niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Het feit dat ze het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde uit de vernietigde instructie volstaat niet om de motieven te weerleggen. De Raad kan op grond van deze argumentatie niet vaststellen dat de gemachtigde is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet redelijk tot zijn besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht of van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES